

Agatha Christie

Mất tích

Vào một buổi chiều thứ bảy đẹp trời, ông Davehem, một chủ ngân hàng tên tuổi, bước ra khỏi nhà và không trở lại nữa. Ông ta đã mất tích.

Sáng nay, tôi và thám tử Poirot ngồi bên bàn trà chờ một người bạn là thanh tra Jack. Ông này đến trễ và phân bua:

- Xin lỗi, tôi bận việc với thanh tra Mile, người chịu trách nhiệm về vụ mất tích của ông Davehem.

Thám tử Poirot cười cười:

- Mất tích? Theo anh thì vụ mất tích này thuộc vào loại nào?

- Loại nào? Anh nói gì? Tôi không hiểu.

- Anh không biết sao? Này nhé, có ba loại mất tích. Loại một, thường thấy nhất, đó là tự ý mất tích. Loại hai là bị giết rồi giấu xác, loại thứ ba hiếm hơn, đó là trường hợp những người mất trí, bỏ nhà ra đi một cách vô ý thức.

- Như vậy thì theo tôi, một người tên tuổi như Davehem rất khó che đậy tai mắt mọi người. Nếu ông ta đã bị giết, sớm hay muộn, cảnh sát sẽ phát hiện. Còn ông ta bỏ nhà ra đi ư? Với các phương tiện giao thông hiện đại, rất khó mà...

- Chưa chắc đâu. Một người khi đã quyết định làm mất tích người khác hoặc chính mình, hẳn sẽ đặt ra những phương án rất chặt chẽ

để đánh lừa cảnh sát.

Thanh tra Jack cười nheo mắt:

- Cảnh sát thì có thể, nhưng còn Poirot, hắn dám giỡn mặt hay sao chứ?

Poirot khiêm tốn:

- Sợ gì mà không dám, mặc dù tôi có những phương pháp điều tra rất khoa học.

- Ông Mile cũng vậy, đúng là một con cáo già trong ngành cảnh sát. Ông ta sẽ không bỏ qua một chi tiết nào, dù nhỏ nhất.

- Đúng. Trong cuộc điều tra, mọi chi tiết đều có giá trị, một chút tàn thuốc, một mẩu bánh mì, một vết nhỏ hoặc một sợi tóc trên gối...

Giác quan rất dễ đánh lừa tạ Sự thật thường ở bên trong hơn là ở bên ngoài.

- Ý anh nói là anh có thể khám phá ra sự thật mà không cần phải ra khỏi nhà?

- Đúng. Nếu những người liên quan không giấu diếm sự thật.

Thanh tra Jack xoa hai tay vào nhau:

- Tôi đánh cược 5 bảng Anh là anh không thể tóm cổ được ông Davehem dù sống hay đã chết sau một tuần lễ, kể từ hôm nay.

- Anh hãy kể rõ ràng cho tôi nghe nào. Biết đâu đấy!

Thanh tra Jack tăng hăng:

- Thứ bảy vừa qua, vào lúc 12 giờ 40 phút, ông Davehem đáp chuyến xe lửa từ Victoria đến ngôi biệt thự của ông ở vùng Sinsai.

Ông hoàn toàn bình thường. Sau khi uống trà vào buổi chiều, ông dạo một vòng quanh vườn rồi bảo vợ: "Tôi sang làng bên bờ mấy lá thư, nếu có một ông tên Lowen đến tìm tôi thì bảo gia nhân đưa vào phòng làm việc của tôi, chờ tôi một lát".

Rồi ông bước qua cửa chính, ra vườn, khuất sau cánh cổng. Chừng mười lăm phút sau, một ông già xưng tên Lowen đến và được đưa vào phòng làm việc của ông Davehem. Một giờ trôi qua, ông Davehem vẫn mất tăm. Không thể chờ lâu hơn, ông Lowen tỏ ý tiếc và cáo từ. Bà Davehem đành xin lỗi, tiễn ông ra cổng. Hôm sau, tức là ngày chủ nhật, gia đình ông Davehem báo cảnh sát nhưng cảnh sát không thể tìm ra ông. Hình như ông đã tan biến vào không gian. Chẳng ai trông thấy ông cả, trên đường làng cũng như ở nhà bưu điện. Nhân viên nhà ga khẳng định, ông không đáp xe lửa. Xe riêng của ông cũng không rời ga, và nếu ông ta có thuê xe thì chắc chắn tài xế phải báo lại để được lãnh món tiền thưởng hậu hĩnh. Ngoài ra hôm đó, cách nhà ông Davehem có tổ chức đua ngựa, nếu trà trộn vào đám đông để lên xe lửa tại chỗ này thì có thể không ai nhìn thấy ông.

- Một chi tiết hay đấy. Còn gì nữa không?

- Một sự việc bất ngờ xảy ra vào sáng hôm thứ hai: chiếc két sắt sau bức tranh nơi phòng làm việc của ông Davehem bị lục tung. Các cửa sổ đều chốt bên trong, chứng tỏ kẻ gian không thể từ bên ngoài đột nhập vào, trừ khi có nội ứng. Có thể vụ phá két xảy ra hôm thứ bảy, nhưng đến thứ hai mới được khám phá.

Poirot ngắt lời:

- Thế người ta có bắt ông Lowen không?

- Cảnh sát đang theo dõi ông ta rất chặt chẽ.

- Tình trạng chiếc két sắt như thế nào?

- Bị vết sạch. Bà Davehem khai rằng hình như trong két có nhiều ngân phiếu lớn, một số tiền mặt khổng lồ và rất nhiều nữ trang. Dạo này, chồng bà thường mua nhiều đồ trang sức quý giá.

- Chà, mẻ lười lớn quá! Còn ông Lowen? Ông ta đã khai gì với cảnh

sát?

- Hình như quan hệ giữa ông ta và ông Davehem không được tốt đẹp lắm. Lowen là một kẻ đầu cơ, đã nhiều lần qua mặt ông Davehem.

Từ lâu họ không còn liên lạc với nhau nữa. Lần này, ông chủ ngân hàng Davehem hẹn gặp Lowen vì những cổ phần ở Nam Mỹ.

- Ông Davehem có những quyền lợi ở Nam Mỹ.

- Bà Davehem xác nhận là mùa thu vừa qua, bà có đi nghỉ ở đó.

- Hai ông bà có hạnh phúc không?

- Cũng bình thường. Bà Davehem không được thông minh lắm nhưng khá tốt.

- Ông Davehem có kẻ thù không?

- Ông ta có nhiều đối thủ, nhưng họ không giết ông ta đâu. Thời buổi này giấu xác chết đâu có dễ! À, còn việc này nữa, bác làm vườn khai rằng, hình như có ai đó đi từ phòng làm việc của ông Davehem ra vườn. Lúc đó, bác đứng quá xa nên không chắc bóng người đó có phải là ông Davehem không.

- Ông Davehem rời nhà lúc mấy giờ?

- Khoảng 5 giờ rưỡi.

- Phía ngoài vườn còn có gì không?

- Một cái hồ, một kho chứa xuồng trong đó có hai trăm chiếc. Anh nghĩ rằng ông ta tự tử ư? Anh yên tâm đi. Ngay ngày mai, thanh tra Mile sẽ cho tát hồ, dùng kính lúp soi từng cuống rong rêu.

Poirot cầm tờ báo mới phát hành, nhìn kỹ hình ông Davehem đăng nơi trang nhất, lẩm bẩm:

- Tóc quăn dài, râu rậm, cằm nhọn, lông mày chổi xể, mắt đen... Vụ việc phức tạp đấy. Nhưng đó là dấu hiệu tốt. Nếu tất cả đều rõ như ban ngày thì coi chừng, anh đang bị đánh lừa đấy. Chỉ cần anh cho

biết những dữ kiện thu lượm được, đặc biệt là kết quả điều tra của ông Mile, tôi sẽ tìm ra ông Davehem cho anh.

Jack ra về. Thám tử Poirot nhìn tôi, hóm hỉnh:

- Hình như anh bạn không tin tôi lắm? Nói đi nào, chúng ta sẽ cùng xem xét các dữ kiện.

- Anh nghĩ sao về hồ nước? Cả kho chứa xuồng nữa?

Poirot nở nụ cười khó hiểu, không đáp.

oOo

Tối hôm sau, khoảng 9 giờ, thanh tra Jack trở lại. Poirot vồn vã:

- Có gì lạ không, anh bạn? Nhưng nói trước là tôi không tin rằng quý vị đã vớt được xác ông Davehem từ trong hồ đâu nhé.

- Gần đúng. Không phải xác nhưng người ta đã tìm thấy trong hồ bộ quần áo mà ông Davehem đã mặc hôm mất tích. Anh nghĩ thế nào?

- Anh cứ nói tiếp đi.

- Chúng tôi đã bắt Lowen. Cô hầu phòng khai rằng, cô đã thấy ông ta quanh quẩn trong vườn trước khi rời biệt thự. Còn một việc quan trọng nữa, chiều thứ bảy hôm đó, người ta bắt gặp Kolet, một tên vô lại có tiền án cướp giật, móc túi, vào một hiệu cầm đồ ở London để cầm một chiếc nhẫn mặt ngọc, sau đó nhậu nhẹt, gây sự đánh lộn làm náo động cả hàng quán. Rốt cuộc, y bị cảnh sát tóm cổ. Chúng tôi đã xác định, chiếc nhẫn mặt ngọc là của ông Davehem. Tên Kolet đã khai như sau: "Hôm thứ bảy, y đến trường đua để móc túi nhưng không gặp vận may. Lúc quay về, ngồi nghỉ sau một đồng đá, y nhìn thấy một ông quý tộc da nâu, ria mép, từ xa đi đến. Ngang qua chỗ y nấp, ông này rút trong túi ra một vật nhỏ ném xuống đất rồi đi về phía

nhà ga Y đến lượm lên và mừng rỡ vì nhận ra đó là chiếc nhẫn quý". Nhưng theo tôi, chính tên này đã giết Davehem để cướp của.

Poirot lắc đầu:

- Không đúng đâu. Nếu ông Davehem bị giết thì từ đó đến nay người ta đã tìm thấy xác rồi. Hơn nữa, một tên móc túi hạng bét không bao giờ dám giết người cả, lại còn đi cầm chiếc nhẫn công khai nữa chứ.

- Lời khai của Kolet về người đàn ông liệng chiếc nhẫn giống hệt Lowen. Tuy nhiên, điều này rất phi lý, chẳng lẽ Lowen không tìm cách nào tốt hơn để phi tang chiếc nhẫn sao.

Tôi thắc mắc:

- Tại sao Lowen cần phải rút chiếc nhẫn ra khỏi tay nạn nhân?

Jack giải thích:

- Có lý do đấy. Ngay phía sau hồ có một hố vôi tôi. Vôi có thể làm tiêu xác người nhưng không ăn mòn được chiếc nhẫn.

- Trời ơi, nếu đúng như vậy, xác ông Davehem đã... quả là một án mạng khủng khiếp.

Thám tử Poirot vẫn điềm tĩnh:

- Xin anh cho biết, ông bà Davehem có ở cùng phòng không?

Câu hỏi lạc đề một cách ngớ ngẩn. Thanh tra Jack cố nén cười.

- Tôi không rõ lắm. Anh cần biết vụ này lắm sao?

- Rất cần. Anh giúp tôi được chứ?

- Nếu anh muốn.

- Tôi rất cảm ơn nếu được anh cho biết sớm.

Poirot chìm trong sự suy tưởng. Không muốn quấy rầy bạn, tôi lấy giấy ra ghi chép. Một lát, Poirot vỗ vào vai tôi.

- Anh bạn đang làm gì vậy?

- Tôi ghi những nhận xét của tôi. Anh có muốn tôi đọc không?

- Đương nhiên.

- Thứ nhất, Lowen đã phá két, thứ hai nếu Kolet kể đúng, chính Lowen có liên quan đến vụ mất tích của...

Poirot ngắt lời:

- Thật đáng buồn. Rõ ràng là anh không có năng khiếu suy luận.

Lowen không thể biết trước sự vắng mặt của ông Davehem, mà nếu ông ta muốn lợi dụng thời cơ đi nữa, thì ông ta cũng không thể mở két sắt được. Muốn phá két sắt phải có đồ nghề của dân chuyên nghiệp chứ.

- Còn giả thiết thứ hai của tôi?

- Điểm này anh nói không được rõ ràng lắm. Liên quan như thế nào? Tại sao anh không chú ý đến hai điểm quan trọng này nhỉ. Thứ nhất là, thời gian gần đây, ông Davehem mua rất nhiều đồ trang sức, thứ hai là, mùa thu vừa rồi, ông ta có đến Nam Mỹ. Đó là lý do tôi đã đặt câu hỏi: "Ông ta và vợ có ở chung phòng không?", tôi đang chờ thanh tra Jack trả lời đây.

Ngày hôm sau, thám tử Poirot nhận được câu trả lời: "Từ mùa đông vừa qua, hai ông bà Davehem ngủ riêng".

Poirot reo lên: "Thế là rõ", rồi ông hỏi tôi:

- Anh không có tiền gửi ở ngân hàng Davehem chứ?

Tôi lắc đầu. Poirot tiếp:

- Hay quá. Vậy nhờ anh đánh giùm cho tôi bức điện gửi thanh tra

Jack: "Hãy rút tiền khỏi ngân hàng Davehem trước khi quá muộn".

Tôi làm theo lời Poirot tuy lòng đầy nghi hoặc. Nhưng hai ngày sau, tôi mới thấy rõ tài đoán như thần của bạn tôi. Các báo đều loan tin vụ phá sản chấn động của ngân hàng Davehem. Sự mất tích của Davehem mang một chiều hướng mới khi người ta khám phá ra

nhiều vụ làm ăn bê bối của ngân hàng này.

Khi chúng tôi đang dùng cơm thì thanh tra Jack cầm tờ báo tung cửa chạy vào:

- Poirot, anh là phù thủy chắc?

Poirot cười:

- Sau khi nhận được câu trả lời của anh, tôi tin là mình nghĩ đúng. Ngay từ đầu, vụ phá két sắt đầy vẻ giả tạo, rồi bao nhiêu tư trang, vàng bạc biến mất quá dễ dàng! Tôi nghi là ông Davehem đã đem hết tiền bạc mua nữ trang nhưng lại thay đồ giả vào két sắt. Bằng cách đó, ông ta chuyển được một tài sản khổng lồ dưới một tên giả đến một chỗ bí mật, chờ khi có điều kiện sẽ thừa hưởng. Sau khi chuẩn bị xong, ông mở két sắt rồi hẹn gặp Lowen để trút hết tội lỗi lên đầu đối thủ của mình. Trong khi đó, ông ta ra đi. Đi về đâu nhỉ?

Thanh tra Jack sốt ruột:

- Tôi muốn biết ông Davehem hiện trốn ở đâu? Anh đừng dài dòng nữa.

- Ông ta đi đến nơi cần phải đến. Đó là chỗ ẩn náu bất ngờ nhất. Quả là một người có trí tuệ hảo hạng.

- Khổ quá, hay hãy nói đi nào.

Poirot nhìn tôi:

- Anh bạn thân mến, nếu anh ở vào địa vị Ông ta, anh sẽ trốn ở đâu?

Tôi nói không suy nghĩ:

- Tôi sẽ ở ngay London, một đô thị đông người và tôi sẽ lẫn vào đám đông ấy. Không đâu an toàn bằng ở giữa đám đông.

Thám tử Poirot đưa mắt nhìn thanh tra Jack:

- Còn anh?

- Tôi không đồng ý. Nếu tôi sang đoạt được một số tài sản khổng lồ

như vậy, tôi sẽ biến thật xa đến tận cùng trời cuối đất.

Ngưng một lúc, Jack giục:

- Anh cũng phải nói ý kiến của mình đi chứ.

- Tôi ấy à? Nếu cần trốn cảnh sát, tôi sẽ chạy thẳng vào tù.

-...

- Các anh truy lùng ông Davehem để tống vào nhà giam nhưng không bao giờ các anh vào trong nhà giam để tìm bắt ông tạ Anh nói bà Davehem kém thông minh, nhưng nếu anh đưa bà ta vào nhà tù gặp Kolet, bà ta sẽ nhận ra chồng mình ngay, dù bây giờ râu ria ông ta bồm xồm, đầu tóc bù xù, quần áo te tua.

- Kolet? Anh nói cái gì? Đó là một tên vô lại có tiền án đã được ghi tên vào sổ đen.

- Tôi chả nói với anh, Davehem cực kỳ thông minh sao? Hắn đã chuẩn bị việc này từ lâu. Mùa thu năm rồi, hắn không đi Nam Mỹ, mà ở lại để tạo ra nhân vật Kolet, tên này quậy tùm lum rồi ngồi tù ba tháng. Đến khi cần trốn, Davehem lại trở thành Kolet để được vào tù. Hắn đã chơi một canh bạc lớn, nếu được, hắn sẽ có trong tay một tài sản khổng lồ. Vậy thì vài tháng trong nhà giam có là bao. Năm ngoài khi ở tù ra, hắn đã đeo râu tóc giả để trở thành Davehem. Nhưng đeo râu tóc giả rất khó chịu, nên chẳng tội gì nằm cạnh vợ cho phiền, nhất định hai người phải ngủ riêng phòng, thế là giả thiết của tôi phần nào ăn khớp. Bác làm vườn nói đã thấy người tù trong phòng ông chủ đi ra, đó chính là Davehem đã ra nơi để xuống sau khi mặc bộ đồ của Kolet và quăng áo quần mình xuống hồ. Sau đó, theo kế hoạch, hắn công khai cầm nhẫn, đánh lộn để được tống giam một cách an toàn.

- Ồ... không thể tin được.

- Vậy thì hãy yêu cầu bà vợ Davehem đến nhận diện.

Hôm sau, Poirot nhận được một phong thư của thanh tra Jack, bên trong có 5 bản Anh. Ông bạn của tôi cười:

- Khốn khổ, tôi lại được cuộc nữa rồi. Thế này nhé, chiều nay ba chúng ta sẽ chén một bữa ra trò.

Nguồn: May4phuong

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003